

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 348/2013-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť V. A. a R. A., obaja bytom B., zastúpených advokátom JUDr. P. K., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 40/1994 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. A. a R. A. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. februára 2013 doručená sťažnosť V. A. a R. A., obaja bytom B. (spolu ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 40/1994.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 C 40/1994 sa V. U., A. V. a D. H. (ďalej len „navrhovateľky“) domáhali na základe návrhu podaného 8. decembra 1994 určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti proti sťažovateľom.

Sťažovatelia v sťažnosti podanej ústavnému súdu tvrdia, že *„Od začatia konania uplynulo 18 rokov, pričom súd v merite veci právoplatne nerozhodol...“*

Určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam patrí do bežnej rozhodovacej agendy prvostupňových a druhostupňových súdov. V istých prípadoch však môže predmet sporu vykazovať o niečo vyššiu náročnosť, no nemôže ísť o takú zložitosť veci, aby ani po 18 rokoch nedošlo k právoplatne ukončenému súdnemu konaniu.

K počtu účastníkov konania si dovoľujeme uviesť, že počet účastníkov konania nie je dôkazom zložitosti veci. Problému v zabezpečení prítomnosti účastníkov konania na pojednávaní tiež nemožno kvalifikovať ako dôvod na hodnotenie veci ako zložitej...

Tvrdíme, že prvostupňový súd v období od 08. 12. 1994 do 27. 01. 1999, t. j. od začiatku konania do prvého pojednávania, vykonával iba jednoduché úkony... pričom toto obdobie nečinnosti trvalo 4 roky, 1 mesiac a 19 dní.

Rovnako v období od 19. 05. 1999 do 16. 11. 2007, t. j. od podania Návrhu na zmenu petitu žaloby zo dňa 06. 12. 1994 do podania Návrhu na vydanie predbežného opatrenia, možno za zbytočný prieťah v tomto súdnom konaní odôvodnene považovať rozhodnutie súdu o Návrhu na zmenu petitu žaloby zo dňa 06. 12. 1994 po 7 rokoch, 7 mesiacoch a 17 dňoch od jeho podania a po 3 rokoch, 10 mesiacoch a 17 dňoch od žiadosti právneho zástupcu navrhovateľiek, aby súd vo veci konal...“.

Vzhľadom na uvedené sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľov V. A... a R. A... na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v

primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/40/1994 bolo porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľom primerané finančné zadosťučinenie, a o každemu zo sťažovateľov vo výške 5.000,00 EUR, ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný sťažovateľom uhradiť do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Bratislava III je povinný uhradiť sťažovateľom trovy právneho zastúpenia vo výške 333,89 EUR na účet právneho zástupcu Advokátska kancelária P. K., s. r. o., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu je sťažovateľmi namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 40/1994.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu označeného práva nečinnosťou tohto orgánu nemôže dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01,

I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Sťažovatelia v sťažnosti podanej ústavnému súdu tvrdia, že „*súd v merite veci právoplatne nerozhodol*“. Po nahliadnutí do vyžiadaného, na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 7 C 40/1994 však ústavný súd zistil, že okresný súd vo veci samej rozhodol rozsudkom č. k. 7 C 40/1994-310 z 21. februára 2012, ktorým žalobnému návrhu navrhovateľiek vyhovel. Proti tomuto rozhodnutiu podali sťažovatelia odvolanie (podanie z 30. mája 2012), čo bolo dôvodom na predloženie súdneho spisu Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o opravnom prostriedku. Právny zástupca navrhovateľiek však podaním z 22. novembra 2012 vzal návrh na začatie konania v celom rozsahu späť, s ktorým sťažovatelia súhlasili (podanie z tohto istého dňa, t. j. 22. novembra 2012). Vzhľadom na túto situáciu krajský súd ako odvolací súd uznesením č. k. 5 Co 600/2012-365 z 30. novembra 2012 pripustil späťvzatie návrhu na začatie konania, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa č. k. 7 C 40/1994-310 z 21. februára 2012 zrušil a konanie zastavil. Uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 18. januára 2013. Od tohto dátumu je teda vec právoplatne skončená.

Sťažnosť sťažovateľov bola ústavnému súdu doručená 14. februára 2013. Na ústavný súd sa teda sťažovatelia obrátili so sťažnosťou v čase, keď porušovanie označeného základného práva na všeobecnom súde, ktorý označili za účastníka konania (okresný súd), už netrvalo a konanie o ich sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu zaručenému v čl. 48 ods. 2 ústavy a právu zaručenému v čl. 6 ods. 1 dohovoru (*mutatis mutandis* I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť sťažovateľov bola ako celok odmietnutá, neprichádzalo do úvahy rozhodovanie ústavného súdu o ďalších ich požiadavkách (priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania), rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2013